

Undtagelse fra Forhøjelsen af Taksterne for de Varers Vedkommende, paa hvilke der er Maksimalpris. Det ærede Medlem udtalte, at naar man nu forhøjede Godstaksterne paa disse Varer, vilde det sige, at Staten gav med den ene Haand og tog med den anden. Jeg vilde meget fraraade at komme ind paa Undtagelser. Undtagelsesbestemmelser er jo ikke morsomme at have med at gøre i det hele, de vil altid volde Vanskeligheder, og jeg vilde foretrække, naar det endelig skal være, at Statsbanerne giver med den ene Haand og tager med den anden. Med andre Ord, hvis det virkelig skulde volde Vanskeligheder for de Varers Vedkommende, for hvilke der er fastsat Maksimalpris, at Taksterne nu forhøjes, vilde jeg anbefale, at der hellere under Indenrigsministeriets Konto gives fornødent Tilskud til Betaling af den forhøjede Fragt paa saadanne Varer, paa hvilke der er fastsat Maksimalpris.

Dernæst ønskede det ærede Medlem (Sigvald Olsen), ligeledes med Tilslutning fra Folketingsmand Gunnar Fog-Petersen, at man skulde undlade at forhøje Taksterne for 3die Klasse for Lokaltrafikens Vedkommende, idet begge de ærede Talere henviste til den store Betydning, det har for den Befolkning, der bor i Nærheden af de store Byer, at kunne komme noget billigere frem og tilbage. Jeg er ganske enig med de ærede Talere i, at dette har stor Betydning, men jeg tror ikke, man vil kunne vedtage en saadan Undtagelsesbestemmelse, uden at man meget betydeligt indvirker paa det finansielle Resultat af Lovforslaget, og et saadant Resultat, hvorved Indtægterne vilde gaa ned, maa jeg paa det bestemteste modsætte mig. Jeg tror nu heller ikke, det er tilstrækkeligt begrundet at undtage disse Rejser fremfor andre. Jeg tror, man maa lade dem dele Skæbne med de øvrige Rejser, der foretages, idet man dog maa huske paa, at der allerede ved Takstberegningen er taget et vist Hensyn til at gøre den lokale Trafik billigere.

Det ærede Medlem, som var Ordfører for det konservative Folkeparti (Theodor Jensen), fremsatte meget yderliggaaende Bemærkninger, forekommer det mig, i Anledning af dette Lovforslags Fremkomst. Han udtalte, at det konservative Folkeparti og Partiet Venstre altid havde været enige om, at Statsbanerne først og fremmest maatte være en Forretning. Ja, det er jo muligt, at det ærede Medlem anlægger det Syn paa Statsbanerne. Jeg for mit Vedkommende har ikke nogen Sinde kunnet til-

træde det Synspunkt, at Statsbanerne først og fremmest maatte være en Forretning. Det er lidt ofte, det skal være nødvendigt at gentage, at naar jeg under Behandlingen af Statsbanernes Styrelsesform har benyttet mig af Udtrykket „forretningsmæssig Ledelse“, har jeg aldrig ment, at Staten gennem Statsbanerne skulde danne sig en særlig god Forretning. Der hører jo meget ringe Kunst til at gøre Statsbanerne til en Forretning i den Betydning, naar man tænker paa, at det er et Monopol, det her drejer sig om. Der behøves slet ikke nogen forretningsmæssig Ledelse eller Dygtighed for at gøre et Monopol til et uhyre indbringende Aktiv. Naar Staten vil benytte sig af den Stilling, kan den gøre denne Forretning saa indbringende, som den overhovedet ønsker. Jeg har kun ønsket, at Statsbanerne skulde være under forretningsmæssig Ledelse i den Betydning, at de skulde behandle deres Kunder som Kunder, behandle dem kulant, afvikle Forretningerne saa hurtigt som muligt. Nu kunde det ærede Medlem alligevel godt tænke sig under de forhaandenværende unormale Forhold at slappe det strenge Krav til Statsbanernes forretningsmæssige Ledelse, men han finder dog, at naar jeg har gjort gældende, at der i Aar vil kunne forventes et Underskud af Statsbanerne paa 24 Mill. Kr., var man kommet langt ud over, hvad der kunde tillades. Ja, det mener jeg ogsaa. Det er derfor, jeg har fremsat Forslaget om at tilvejebringe en Indtægt, som nedbringer dette Underskud saa meget, at man kommer ned paa et Beløb, man nogenlunde kan anse for at være forsvarligt.

Det ærede Medlem fremdrog et Eksempel fra sin egen Forretning til Belysning af, hvor fortvivlet Statsbaneledelsen optræder, men mente dog ikke, man deraf kunde slutte, at det var den underordnede Ledelse, det var galt med, men at det var den overordnede Ledelse, som ikke magtede sin Opgave. Nu ved jeg ikke, om der nogen Sinde gøres nogen som helst Fejl i det ærede Medlems Forretning — det er ikke sandsynligt, saa stærk som det ærede Medlems Paatale var —, men det forekommer mig ikke, at det Eksempel, han nævnede, og som jo unægtelig tydede paa, at der var begaaet en Fejl indenfor Statsbanerne, var egnet til at vise, at Fejlen laa netop hos den overordnede Ledelse, thi det ærede Medlem gaar vel ikke ud fra, at Generaldirektøren paaser, at de til det ærede Medlems Firma ankommende Vogne besørges rigtigt.